

Joventut i Romanticisme

El Romanticisme és una cultura. És una època de la Cultura. No és, com es pretén—ja hi ha autors moderns, però que se n'han convençut—, una època de la Història. Aquesta fracció del temps comprès entre l'estrena d'«Hernani» i l'aparició del primer teler mecànic amb cara i ulls, que duu penjat a l'esquena un cartellet que diu «Romanticisme», no té de romàntic res més que la coincidència amb l'esplendor del Romanticisme; n'és el reflex, del Romanticisme, el continent, el paisatge; mai, però, no és aquest. Perquè el Romanticisme és Cultura i el temps és Història.

Del que queda escrit es dedueix que el Romanticisme és un valor eminentment espiritual i que per tant té com a atribut essencial la permanència; que viurà latent fins que un o algun factor oposat a ell li provoqui per reacció la seva aparició en la Història. A una època de crisi moral i de fatalisme, en succeirà una altra d'èminentment romàntica.

La variabilitat és una circumstància totalment romàntica. El romàntic no sap el que vol: vol. I prou. No li ringuen amb concrecions, ai de mi!, tan antiromàntiques. Quan el Romanticisme es posa a concretar, a definir, a adoptar una posició o una altra, desapareix com a valor actiu per a convertir-se altra volta en valor latent.

El romanticisme, com a valor determinant, informador de la Història, deu haver estat dels que li han fet més bé. Ha estat la injecció de càmbora que li ha donat temps per a situar-se. Ha estat, també el paracaps elàstic entre una concepció i una altra. Ha untat les rodes de la màquina quan aquestes trepidaven en arruïnes. El Romanticisme quan ha intervingut ha estat per a fer bé.

Quines relacions i de quin ordre, hi ha entre Romanticisme i Joventut? Les característiques d'un concepte són exactament les de l'altre. Joventut vol dir força, deïem, i el Romanticisme és això: una força que malda inútilment per concretar-se, i que, quan ho aconsegueix, desapareix, de la mateixa manera que el jove quan es concreta en l'Home. L'un i l'altre són també una continuïtat evolutiva. Són, tots dos, valors determinants, decisius en la marxa normal de la vida.

Però quan es marca més aquesta relació és en considerar la influència de l'un concepte sobre de l'altre; de la convivència dels dos en el seu pas per la vida, neixen aquestes dues veritats, que han esderinguts tòpics, i que concreten i resumeixen tot el que ha estat exposat fins aquí: que la Joventut obra per impulsos eminentment romàntics; que el Romanticisme és un moviment de Joventut.

És fer una profecia, o establir un axioma de dir que la joventut catalana aplegada en un moviment romàntic, totalment romàntic, tenint per experiència el fracàs de joventuts passades, per guia la seva intuïció, per miratge la Catalunya gloriosa, implantarà a la vida col·lectiva aquell crèdit i aquell seny ancestrals, i retornarà a la vida íntima, avui tan desvaloritzada, aquella riquesa de matisacions que la fan preferida?

PÀTRIA I CULTURA

Cada una de les nacions té dret a la independència total perquè té la seva història, els seus costums, la seva llengua, la seva ànima.

La seva ànima, vet aquí la qüestió. La talla és el de menys. Tan-se-val que sigui una «petita» potència. I en dir tan-se-val, em refereixo al punt de vista de la humanitat. L'interès de la humanitat és que cada una de les seves modalitats anomenada una nació, pugui posar-se de relleu, perquè la valor total de la humanitat és la suma de totes aquelles valors particulars, encara que, des del punt de vista de la po-

lítica actual la talla tingui gran importància. Les grans potències s'apropien el dret de definir allò que anomenen llurs interessos vitals i de fer-los prevaler en detriment dels interessos vitals de les petites.

ERNEST LAVISE

La nostra cultura és jove. Però cada cultura ha tingut la seva infància, i la nostra té l'esdevenidor.

HILMA PYLKAENEN

(eminent novel·lista finlandès)

S'ha dit que ens pertocava redimir l'Espanya. Sí; i la nostra manera de redimir-la és redimir-nos i sublimar-nos cata-

LES LLETRES

Contrast

Ara que el sol, manyac, escalfa més i s'han guarnit de flors els ametllers d'una blancor mai vista, ara que els ulls se'n senten amarats de la verdor gemada dels sembrats he devingut més trista.

Ara que ja floreixen els clavells i s'ou entre el fullam dels oronells la dolça xerradissa.

Ara que les violes son perfum escampen pel bosquet tot ple de llum me'n sento enyoradissa.

Ara que són tan blaus el mar i els cels i brillen a la nit milers d'estels damunt la meua testa i s'és engalanat tot el jardí de porpra i or i verd esmaragdí i tot vesteix de festa, mon pobre cor sanglota amb desconhort, colpit per desengany i la dissort no sap gaudir ni riure i enyora les glaçades i la neu que sols la neu i el fred, pobre cor meu, s'adiuen al seu viure.

MONTSERRAT BALLARÀ

NO ES VEN

Diumenge poguérem adonar-nos que foren, malauradament, nombrosos els rètols escrits incorrectament que, en compliment de la llei del descans dominical, aparegueren en les portes de tots els establiments.

Res de N'OS VEN ni NO'S VEN. Cal escriure NO ES VEN. Cal que tothom, si hi ha lloc, esmeni l'errada. Diumenge vinent no ha d'aparèixer cap rètol d'aquells escrits incorrectament.

lanament; ço és, per l'endegament i la perfecció de la nostra vitalitat. No pot adaptar-se la nostra fe, tan definida i natural, a la peculiaritat de totes les velles nacions i contrades espanyoles. Tot ço que a Espanya sigui vivent: revolta anticaciquista, ira social, amor de la dignitat col·lectiva, daler de cultura, és de possible aliança amb nosaltres, però ha de brollar amb espontaneïtat i veritat. La redempció que nosaltres donem a Espanya és senzillament, el nostre exemple, i a més a més, la nostra amor i sol·licitud de les coses vives. No podem crear realitats on no n'hi ha, ni prendre la iniciativa d'un procés que ens és extern.

JOSEP CARNER

LA FARGA, en aquestes hores greus per a la Pàtria pot dir només: Visca Catalunya!

ELS CONTES DE "LA FARGA"

El matí del senyor Lluís

per Juli Belcaire

A la meua bona amiga Cèlia

Aquell matí el senyor Lluís s'havia llevat més tard del que solia fer-ho habitualment. Durant la nit s'havia despertat mantes vegades —diàble d'estómac— i ara la migranya li enterbolia el cervell. Quarts d'onze. El senyor Lluís no té gana però la senyora Eugènia aconseguirà de fer-li beure una tassa de cafè i menjar quelcom de pa torrat untat amb mantega. Ho fa sense gens de pressa. I és que dóna aquell matí per perdut. No anirà per negoci. Car, cal dir-ho ja, malgrat que no necessiti conserva la representació d'una important casa francesa, la qual representació va produir-li la modesta rendeta de què ara gaudeix. Fou abans, quan els cabells es mantenien negres i les cames no es ressentien de cap caminada. No anirà per negoci, ja està dit. Per ventura no el pot negligir un dia? Encara que volgués per sempre més. Què li fa falta? Viu en un modest principal del carrer d'Aragó, amb Eugènia, una esposa sol·lícita i afectuosa; no ha de pensar en possibles trastorns econòmics. El negoci? Bah!, el negoci li és una distracció. Potser el fet de no tenir cap fill li ha deturat el pensament alguna vegada; tanmateix ha aronçat les espatlles com volent dir: Què hi farem! Així, la placidesa amb què s'escolen els dies el té encisat.

I bé; poc o molt ja ha esmorzat. Agafa el capell i amb l'ajuda d'Eugènia és fica l'abric de mig temps. I quan ja obria la porta:

—Marxes sense acomiadar-te avui?— li pregunta amb dolcesa la seva esposa tot parant ingènuament la galta.

La besada de consuetud i el senyor Lluís eixirà al carrer. Fa un sol brillant, ni un núvol al cel; magnífic matí de primavera! Les alenades d'aire fresc l'eixorriuen; al cap de poc la migranya ha desaparegut com per miracle i el seu rostre—encara que avui no tan pulcrament rasurat com de costum—adquireix aquella expressió de bonhomia que li és característica.

Quasi bé inconscientment fa cap al Passeig de Gràcia assolellat com mai.

Quin goig que fan als ulls els pàmpols verds dels arbres! Com xerrotegen els ocells! Quines cares més xamoses les d'aquells infants que passen amunt i avall agafats de la mà d'unes mainaderes emmidonades o dintre aquells cotxes tan delicats! Que animat estava el Passeig aquell matí! La tebior del sol ha acabat de posar a to el senyor Lluís. Si fins i tot se sent optimista. I apressa el pas. Tot d'una, entre els vianants que passen incessantment amunt i avall li sembla descobrir una cara coneguda. El senyor Lluís la coneix, no pot dir qui és, però la coneix, n'està ben cert. Veu que aquella cara es fixa en ell mirant-lo amb estranyesa. Les boques inicien un somriure. L'és, l'és...

—Matilde, senyora Matilde.

—Vostè senyor Lluís?

—Ah, sí, no m'enganyava.

I s'entaula un diàleg, desordenat; pregunta darrera pregunta; respostes inacabades... Fins ara no s'adonen que cal estrenyer-se la mà.

—Oh! perdoni, és tanta la sorpresa!

—I ara!, vol callar? Ah! si no m'hagués dit res prou hauria passat de llarg.

—Poc podia imaginar-me tornar a veure-la.

La senyora Matilde ha sortit a prendre el sol; l'acompanya una noieta d'uns deu anys.

—És la filla d'En Manuel, el noi gran.

El senyor Lluís confessa que és bonica no refet encara de l'emoció produïda per l'inesperat encontre i sense saber què dir més. Només afegeix:

—I bé?

I la senyora Matilde comença a explicar-li que per conveniències del negoci hagueren d'abandonar Girona i traslladar-se a Barcelona on ja fa prop d'un mes que viuen. I què sé jo quantes coses més que ell no entén prou bé car una pila de records se li han agombolat al cervell. Mentre ella, quasi sense prendre alè, enraona abundantment, el senyor Lluís pensa en quaranta anys enrera, quan havia estimat tan boja aquella dona en

la cara de la qual els pólvors no podien amagar ara unes arrugues que delataven la seva maduresa ni el capell uns cabells cendrosos. El senyor Lluís dóna, de cua d'ull, una mirada a la mica de pell blanca que no tapaven els guants negres; aquelles mans devien haver perdut, a ben segur, la frescor d'abans; aquelles mans que havien acarolat amb tendresa el seu rostre; després els seus ulls es deturen, uns instants només, en aquells llavis, místics ja, que havien sentit el contacte dels seus en una nit de revetlla sota els arbres de la Devesa; aquella nit en què es jugaren estimar-se sempre i no separar-se mai. Ara escolta la senyora Matilde, la Matilde apassionada d'abans que li diu, d'una fàisó ben desinvolta, que va casar-se a vint-i-set anys.

—Quatre després que vostè i els seus abandonaren Girona—amb l'hereu de càndaviu, el Joaquim, ja el coneix. El meu marit continua al davant del negoci de llegums a l'engròs. I vostè, què em diu—afegeix.

El senyor Lluís s'adona que ell encara no li ha contat res. I li explica com anant fent-se home, com va casar-se—i en arribar ací imprimeix les paraules, un to excessivament convencional—i què fa ara, com viu.

Torna a parlar la senyora Matilde. Li diu que els temps són dolents, que els negocis atravessen moments difícils, que és a prop d'ésser àvia d'un altre nét, que amb el seu marit van sovint al teatre... Però de nou el senyor Lluís l'escolta abstret.

Ara pensa que hagueren de separar-se pel fet d'anar a viure a Barcelona els pares d'ell i com s'havia anat afeblint sense extingir-se ben bé l'amor que sentia per Matilde. Ben incomprendible, tot plegat. Potser tenien raó els seus pares quan, veient-lo trist, li deien: Bah! Una bufada a la mica de cendra d'un foc d'encenalls! Sinó que, en aquells moments, li semblava talment que aquella mica de cendra que subsistia a despit de tot en el fons del seu pit esdevenia un xic tèbia.—La nostàlgia del passat,—conclou mentalment per acabar d'un cop.

Ella li diu ara:

—Vinguin qualsevol dia a fer-nos una visita. Bruch, seixanta, segon; ja ho sap, és a casa seva.

I el senyor Lluís, al seu torn, li ofereix el seu domicili.

Una nova encaixada.

—Vinguin, vinguin a veure'ns,—repeteix ella.

—Sí, qualsevol dia potser vindrem a molestar-los una estona,—respon ell fent un compliment.

—Vol fer-me enfadar? A reveure senyor Lluís.

—Passi-ho bé senyora Matilde; adéu bonica,—a la nena.

I encara, abans de separar-se.

—Qui ho diria! Com hem envellit!

Qui ho diria! Repeteix mentalment el senyor Lluís.

I continua la seva passejada. El seu cervell estableix inexplicablement una comparança amb aquella senyora Matilde i la seva Eugènia. I somriu feliç. Però una fonda melangia s'ha apoderat d'ella. Una melangia que li traspua en la mirada i que qualsevol vianant hauria pogut observar si els vianants no haguessin passat pel seu costat amb tanta indiferència.

ESPORTS

Futbol

Per causes alienes a la nostra voluntat no podem publicar la ressenya del partit jugat diumenge entre el Castellar i la Penya «Els Blaus» de Sant Adrià, que finí amb el resultat de cinc gols a tres favorable als locals.

Castellarencs:

Sempre esdevé una visita plaent i agradosa la que es realitza a la propera

Font de la Riera

i als seus frescs i ombrívols entorns, majorment si hom té la seguretat de trobar-hi les bones i dolces begudes pròpies de la temporada canicular, servides amb tota cura i netedat pel reputat

Bar Natura

instal·lat com l'any passat prop del paratge ripollenc esmentat i regentat pel picapedrer i «maitre» en el difícil ram de contentar i refrescar la gola en **Mmanuel Antó**, el qual **DIUMENGE VINENT** obrirà el seu típic i airejat establiment per a satisfer a tots els castellarencs.

Esperant veure's honorat amb les comandes humides, aprofita aquesta avinentesa per a saludar a tothom a la bestreta.

J. MARIN BLANCO - Dentista

VISITA: Els dimecres i dissabtes de 3 a 7 de la tarda.

CARRER PASSEIG, 73 - Castellar del Vallès.

Consulta a Barcelona: Tots els dies de 11 a 1 i de 4 a 8 nit - Carrer Fivaller, 25 pral. (abans Fernando) Telèfon 21069.

COL·LABORACIÓ INFANTIL

Un somni alligador

Una vegada hi havia un nen que no havia tingut mai cap contrarietat; encara que demanés la cosa més estrafolària del món sempre l'aconseguia. Un dia tingué el caprici de posseir una bicicleta. Va demanar-ho als seus pares i de seguida l'hi van comprar.

Un dia, a l'Escola, a l'hora de geografia, s'estava disputant amb un seu company: —Qui sap més d'anar amb bicicleta? —Qui en sap menys? I vet ací que el mestre els veu i castiga el Rafelet—que així es deia el noi—. Com que no havia tingut mai cap contrarietat, aquell fet li va venir molt de nou.

Però va arribar l'hora de plegar. I havent sortit de l'Escola se'n va anar a casa seva tot capficat i sense sopar quasi bé gens es ficà al llit amb el pensament posat a la bicicleta i amb el càstig del seu mestre.

Durant la nit va somniar. Va somniar que donava una volta al món en bicicleta. Sortia de Tolosa, anava cap Holanda on visitava aquelles tres ciutats tan importants: Amsterdam; Rotterdam i Utrecht. Baixà per Alemanya, després per Austria cap a Rússia i al cap de poc es trobava a Àsia on visità diverses ciutats. Després volgué passar a Àfrica i en anar a passar Suez es trobà que el Canal era obert i va exclamar: Es veu que deu ésser obert de poc aquest canal perquè al mapa que estudiem a l'Escola encara no hi és. En aixecar-se del llit cuità a explicar el seu somni a la seva mare i aquesta li respongué: Això t'ensenyarà que en aquest món s'han de tenir, són necessàries, les contrarietats.

I és veritat, una contrarietat no n'ensenyà poques de coses!

MARIA-ROSA CASANOVAS
(10 anys)

—PROPIETARIS! Si voleu fer en la vostra propietat un pou mort o per aigua viva, cisternes, clavegueres, mines, etc. a preus econòmics, dirigiu-vos a Laureà Martínez, carrer de les Bassetes, 24.

—ES VEN LA CASA DEL CISTELLER situada en el Camp Senyó, dotada d'aigua i instal·lació.

Per informes, en aquesta Administració

NOTICIARI

DEL DESCANS DOMINICAL

Diumenge passat, com dèiem en la nostra última edició, va començar-se al nostre poble el compliment del Descans Dominical, complint-se estrictament, tota vegada que no es tingué d'imposar cap penyora.

El mercat celebrat el dissabte des de les 5 de la tarda, va veure's animadíssim de debò tan per la part de venedors com de compradors, i s'acabà aproximadament a les 11 de la nit.

Per haver resultat un xic escàs de llum, han estat augmentats els que s'hi varen instal·lar provisionalment, en tres més.

MORT REPENTINA

Dilluns al matí, fou trobat mort al seu hort de la fàbrica «El Boà» el veí d'aquesta Joan Ramon Galceran, que havia sortit de casa seva el mateix dia de bon matí.

Segons el part facultatiu la mort fou natural, produïda a causa d'una angina de pit.

PROTESTA

Diversos veïns de la localitat, mitjançant el corresponent permís de l'Alcaldia, es dediquen a la recollida de firmes, per tal de protestar de la subsistència del consum mínim de fluid elèctric que ve cobrant dels abonats l'«Energia Eléctrica de Catalunya S. A.» subministradora del fluid elèctric en aquesta població.

Celebrem la iniciativa i n'esperem un èxit

HOSTE

Passa una temporada d'estiueig a l'Agregat Sant Feliu del Recó, el Capità de Mossos d'Esquadra d'aquesta demarcació Sr. Francesc López Gatell, acompanyat de la seva família.

Els donem la benvinguda, desitjant-los que la seva estada entre nosaltres els plagui força.

BELL GEST

El passat dimecres a les 7 del matí, el veí Pere Costa Galceran, va perdre la quantitat de cent pessetes, que varen ésser trobades per la veïna Josepa Cerdà Cladellas, a la Sala d'espera de la Companyia d'autoòmnibus «La Vallesana S. A.»

Cine Sonor Ateneu

Interessant programa pel dia 17 de juny de 1934

L'interessant Noticiari Paramount comentat en castellà

L'interessant drama «PARAMOUNT»:

ASÍ ES NUEVA-YORK

:: per PHILLIPS HOLMES - MIRIAM HOPKINS ::

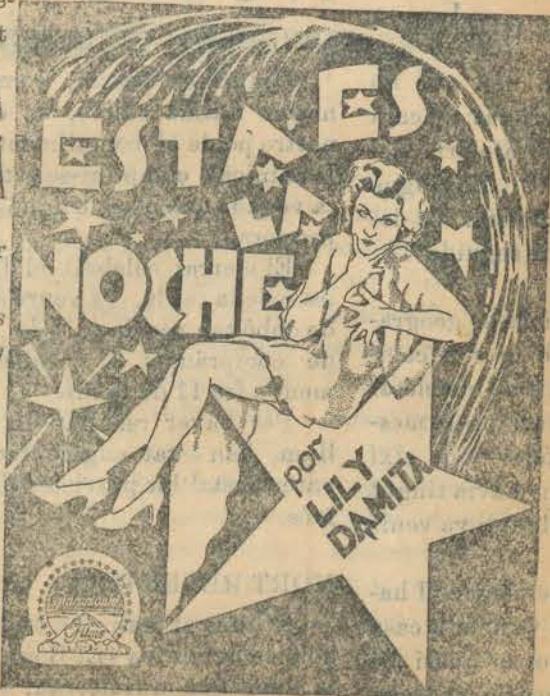
La bonica comèdia Paramount

DOBLADA
EN CASTELLÀ

Interpretada per
Lily Damita
Charles Ruggles
Roland Young

Veient aquesta
pel·lícula passa-
reu una estona
la mar d'agrada-
ble!

De complement
● UN DIBUIX
de la casa «Fox»

Llapis

Plomes

« dibuix

Mànecs

Gomes

Pintures

Pintures sera

« llapis

« pastel

« aquarel·la

Tinta

« xina

« tampó

Clips i Xinxetes

Paper carbó

« dibuix

« secant

etc. etc.

Ribera, impressor
PUIG DE LA CREU, 3

Agrupació Esportiva Castellar F. C.

Diumenge, dia 17 de juny de 1934

La Junta desitjosa de complaure els nos-
tres socis, ha cregut a bé fer venir l'equip

Atlètic de Barcelona

Invencible al nostre camp.

Castellar F. C.

Equip: Pinyot

Serra Vives

Mas Fernández Vila

Torrents Carreras Batlle Rius Oliveras

Esperem de tots els socis i públic en gene-
ral que no mancaran a aquest partit.

NOTA: Es posa en coneixement dels se-
nyers socis i públic en general, que el
desplaçament que s'havia d'efectuar el
pròxim dia 17 a Navàs, ha quedat suspès
a causa de la vaga de contramestres que
dit poble té plantejada i amb acord de les
dues Junttes s'aplaça aquest partit per a
tan prompte quedi resolta dita vaga.

Recordeu la Granja Prat

Totes les setmanes gran quantitat de Po-
llastres de totes mides a preus còmodes.

Màquines d'ensulfatar i ensofrar Batchus

Conills varies races.

Insecticides pel pugó.

Perfumeria, «Bisuteria», Paraigüeria,
Jardineria.

Llavors d'ortallissa i flors.

Manxadores, Incubadores, Criadores i
Preparats contra la pesta del bestiar.

Adobs per a ortallisses i flors.

Casa Miquel Guarro - Carrer Puigvert, 2

Pares de família

El desdèjuni predilecte és i serà en tota
època la

Crema Alimentícia F. 3.

perquè donarà als vostres fills

FORÇA - SALUT - VIGOR

que són els factors indispensables per a fer
una llar feliç

Es troba de venda als establiments de Castellar al preu de
3 Ptas. el paquet (timbre inclòs)

Sub-Agent en aquesta població:

David Barrosa

Carrer Nou, 31

Castellarencs: Anuncieu a LA FARGA

quina senyora després de donar-ne comen-
te a un empleat de l'esmentada Compa-
nyia, en feu entrega una vegada compro-
vat, a qui les havia perdudes.

Bell gest que amb tota satisfacció fem
constar.

CONCENTRACIÓ DE FORCES

Per ordre Superior i davant els mo-
ments actuals, es troben concentrats en
aquesta població per ésser Capçalera
d'Esquadra, dues Subdivisions de Mossos
de les Esquadres de Catalunya en
nombre de vint-i-cinc.

DEFUNCIONS

Dia 8.—Ampar Espinós Ibáñez, casa-
ca, de 54 anys.

Dia 11.—Joan Ramon Galceran, de
60 anys.

La nostra més sentida condolència a
llurs famílies.

SERVEI D'INSPECCIÓ SANITARIA D'ALIMENTS

Pel personal encarregat, ha estat veri-
ficada la graduació de densitat de la llet,
que és destinada al consum públic, donant
el resultat següent:

Dia 13 de juny.—De cabra: Pau Tu-
bau, T. 11, D. 28.

De vaca: Joan Bruguera, T. 14, D.
28; Joan Casajoana, T. 15, D. 29; Lluís

Sans, T. 12, D. 30; Josep Jordà, T. 14, D.
31; Benet Juliana T. 15, D. 29; Pere Ri-
fer, T. 14, D. 29; Esteve Valls, T. 10,
D. 28; Mansuet Solà, T. 12, D. 31.

ESTANC de torn per a diumenge,

Passeig, 21

FARMACIA de torn per a diumenge,

Major, 16

Ateneu Castellarenc

Diumenge, dia 17 de juny de 1934

TARDA A LES 6

GRAN BALL

Per la renomada ORQUESTINA

Eureka

composta de 7 professors

que interpretaran un extens repertori de
ballables americans

L'EMPRESA